

tweeden tocht konden zeggen, dat ze vandaag dat gevoel minder hadden dan gisteren.

Te Osen gingen we aan boord van een heel klein stoombootje, dat ons over het mooie Suldalsvand voerde. Een reis, die van half zeven tot negen uur duurde. De zon, die ons den geheelen dag trouw gebleven was, begon onder te gaan. De schaduwvlakken op de bergen werden grooter, de lichtplekken kleiner. Straks waren nog slechts de toppen der bergen hier en daar verlicht en de hoogste boomen. Zwarter werden de bergen en zwarter het water. Het begon op ons kleine bootje al stiller te worden en de eenzaamheid van het Noorsche bergland kwam over ons. Overal stilte, geen sterveling aan den oever, geen lichtje in de huizen. Alleen ons heel kleine stoombootje, waar we geen plaats hebben om te loopen, op die groote, lange fjord. Eindelijk na twee en een half uur varen, kwamen we te Naesflatens aan in het hotel, waar we zouden overnachten. Een goed maal wachtte ons, dat we ons wel lieten smaken. Later — in de gezellige salon praatten we nog wat na, maar het duurde niet lang. De indrukken van den dag waren zoo vele, dat we moe geworden waren en vroeg naar bed gingen. Dankbaar en voldaan. Onze eerste dag in Noorwegen was een prachtig geweest, een openbaring van wondere schoonheid, een belofte van heerlijke genieting. D.

PEPER EN ZOUT

Aan een Bijbel-criticus.

„Dat Bijbelsch wereldbeeld,” zegt gij, „een aard benêen,
Een hemel hoog daar welvend overheen,
Dat is in strijd met alle wetenschap.” —
— 't Is wel, maar wat ik nu niet snap:
Dat gij al preekend ons den troost komt geven,
Dat wij „onder een open hemel” leven.
Wat moet ik nu gelooven?
Is toch de hemel boven?

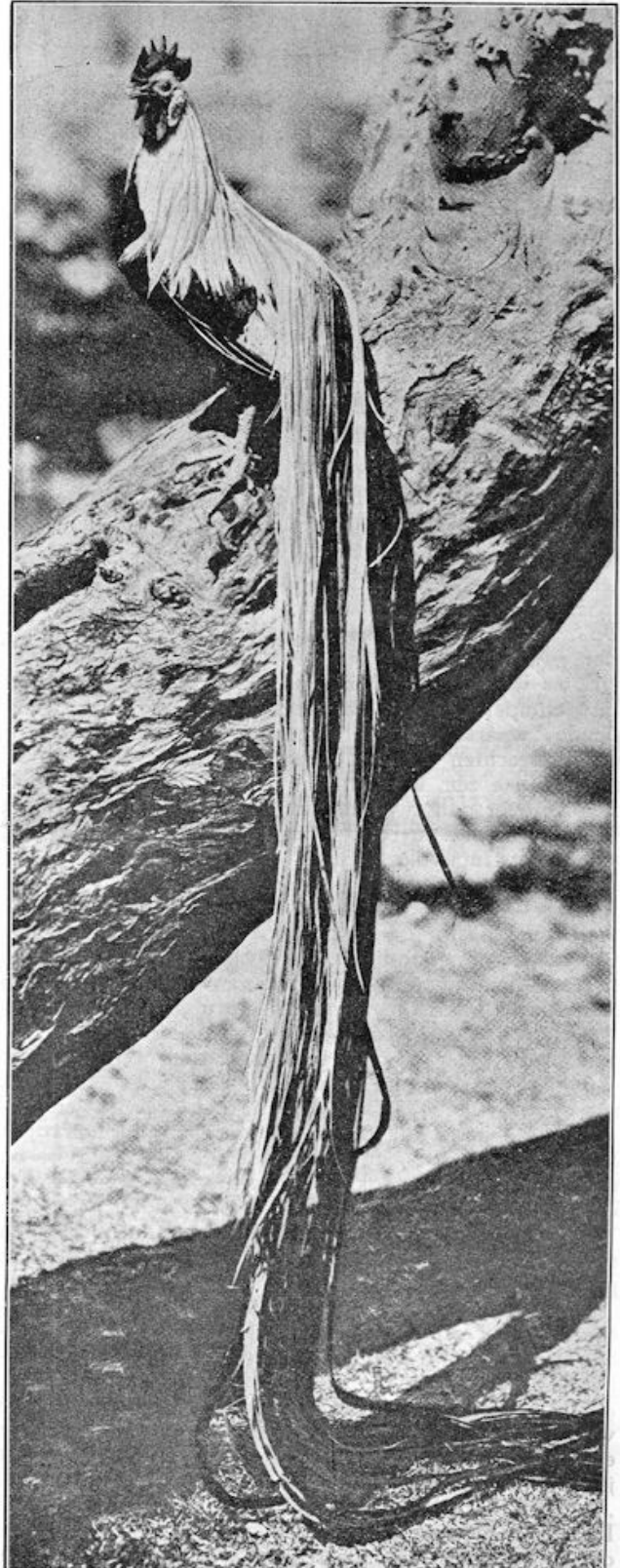
LUCTOR

KENMERKEND.

Twee van de candidaten namen
bij 't zoo gevreesde eindexamen
der H. B. S. een popje mee,
dat helpen zou in 't uur van wee
en zetten 't rustig voor zich neer,
blikten eerbiedig telken keer
het onbenullig dingske aan,
als kon het lor hun beë verstaan. *) —
Wie lacht daar? Ach mijn vriend, ach neen,
Waar moet het met de menschheid heen?
De wereld zoekt geen hulp bij God
voor moeit' en leed in 't levenslot. —
't Mascottebeeldje — doof en stom
aanbidt men als — het heidendom.

H. W. A.

*) Prof. Casimir vermeldt in één der bladen, dat een Directeur eener H. B. S. hem 't bovenvermelde geval meedeelde.

Zilvergrijze langstaart-krielhaan
De staart heeft een lengte van ongeveer vijf meter